

Odihna care rămâne

„Veniți la Mine, voi toți care munciți și sunteți greu împovărați și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit în inimă: și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Pentru că jugul Meu este ușor și povara Mea este ușoară.” Matei 11:28-30

Isus a rostit aceste cuvinte și, de atunci, multe persoane sincere, care nu au înțeles Evanghelia, s-au întrebat: „Ce a vrut El în realitate să spună?”.

Promisiunea Sa era „vă voi da odihnă”, iar întrebarea este: când promite odihnă, care este problema de care vrea să ne ușureze? Evident, opusul odihnei este munca sau lucrarea. Care este diferența între odihnă și lucrare?

Lucrarea este o activitate. Lucrarea cere eforturi, energie. Uneori energia minții și a sufletului la fel de mult ca cea a trupului. Iar odihna? **Odihna** este opusul, nu-i așa? Odihna înseamnă lipsă activității, este o stare de relaxare.

Să mai analizăm o altă întrebare. Poate o persoană care lucrează să se și odihnească în același timp?

În mod sigur, nu putem să și lucrăm, să ne și odihnim în același timp, iar creștinii care găsesc că efortul de a-L sluji pe Dumnezeu este o muncă grea și o încordare constantă trebuie să știe că nu au experimentat odihna promisă de Isus și că nu au găsit adevărata Evanghelie.

Apelul lui Hristos se îndreaptă către cei care sunt „greu împovărați”. Ce înseamnă asta? Sugerează că aceste persoane poartă poveri și bineînțeles că sunt obosiți! Se referă Isus aici la oamenii care sunt pe câmp și duc saci în spate? Despre acest tip de povară vorbește El? Ce anume i-a împovărat pe acești oameni și i-a făcut „greu împovărați” și la ce lucrează ei?

Cu siguranță lucrează încercând să fie neprihăniți! Către aceasta se îndreaptă toată truda lor. Povara pe care o poartă este povara păcatului și a vinei, este greutatea ca rezultat al cunoașterii păcătoșeniei lor și al căderilor, și trudesc încercând să scape de ea și să obțină într-un fel neprihănirea.

Isus spune: „Veniți la Mine voi toți care lucrați și sunteți sub povara asta și vă voi da odihnă!”. Deci, dacă pretinzi că ești creștin, și totuși te găsești în această muncă grea de a obține neprihănirea, adevărul este că nu ai găsit încă ceea ce Isus are de oferit!

„Luați jugul Meu și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit în inimă și veți găsi odihnă pentru **sufletele** voastre!”. Aceasta clarifică faptul că sufletul este cel împovărat. Acolo avem nevoie de odihnă. El continuă spunând: „...căci jugul Meu este ușor și povara Mea este ușoară!”.

Un jug este un instrument care leagă pe cineva de altă persoană într-un asemenea mod încât îl obligă să meargă în aceeași direcție cu persoana respectivă. Jugul nu se pune numai pe vaci. În zilele rele ale sclaviei, când sclavii erau transportați, deseori erau puși pe un rând și li se puneau un jug pe grumazul lor așa încât niciunul putea să iasă afară din rând. Fiecare trebuia să meargă încotro conducea cel din față. Acesta este scopul principal al jugului, și anume de a lega o persoană de alta astfel încât acolo unde merge unul să meargă și celălalt. Isus spune: „Voi munciți din greu și duceți o povară grea; ceea ce trebuie să faceți este să luați jugul Meu, să vă legați de Mine, deoarece jugul pe care vi-l dau Eu să-l purtați este ușor, iar povara este ușoară, și dacă îl luați veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.”

„În ziua aceea va fi o rădăcină a lui Isai care va sta ca semn al poporului; pe el îl vor căuta neamurile, iar odihna lui va fi glorioasă”. Isaia 11:10

Odihna lui va fi cum? GLORIOASĂ! Cel care provine din rădăcina lui Isai va da odihnă poporului Său, iar odihna va fi glorioasă.

Obstacolul în calea odihnei

Acum să ne întoarcem la cartea Evreilor și să vedem ce spune referitor la odihna pe care o dă Hristos.

„De aceea, după cum spune și Duhul Sfânt, astăzi dacă auziți glasul Lui nu vă împietriți inimile ca în ziua provocării, în ziua ispitirii din pustie, când părinții voștri M-au ispitit, M-au încercat și au văzut lucrările Mele patruzeci de ani. De aceea eram mâniat pe generația aceea și am spus: Ei mereu păcătuiesc în inima lor și nu cunosc căile Mele. Așa că am jurat în mânia Mea, Nu vor intra în odihna Mea.” Evrei 3:7-11.

Dumnezeu a spus că evreii nu au putut intra în odihna Lui. Acea experiență a odihnei pe care Isus a promis-o nu a fost obținută de ei pentru că inimile lor erau împietrite.

Mai departe este scris în capitolul 4:1-3: „De aceea, să ne temem, pentru ca nu cumva o făgăduință fiind lăsată nouă, de a intra în odihna Lui, careva dintre voi să fie lipsit de ea. Căci și nouă ni s-a predicat Evanghelia, ca și lor; dar cuvântul predicat nu le-a folosit la nimic, nefiind amestecat cu credință în cei care l-au auzit. Căci noi care am crezut intrăm în odihnă...”.

Acum, care sunt câteva din lucrurile care ne împiedică să intrăm în acea odihnă pe care Isus ne-a promis-o? Evident că una dintre probleme este necredința. Dar aș vrea să vă spun că un alt mare obstacol (legat cu necredința) este **LUCRAREA!!** Dacă noi lucrăm, cum să ne odihnim? A te lupta înseamnă lucrare, a face noi înșine lucrurile, cu siguranță ne va împiedica să experimentăm acea odihnă pe care Hristos a promis-o și vom vedea imediat că cel mai mare motiv pentru necredință este lucrarea.

În versetele 9 și 10 se spune: „De aceea rămâne o odihnă pentru poporul lui Dumnezeu. Căci cel ce a intrat în odihna Lui, s-a oprit și el din lucrările lui proprii, așa cum S-a oprit Dumnezeu de ale Sale.”

Cei care fac propriile lor lucrări nu pot avea odihna lui Dumnezeu. Cel care a intrat în odihna Lui s-a oprit din **propriile lui lucrări**. Asta nu înseamnă că nu vor apărea lucrări (fapte) în tine, dar cu siguranță nu tu vei lucra. Domnul va lucra în tine voința și îndeplinirea după buna Sa plăcere. Filipeni 2:13. Nu tu vei lucra și de aceea povara nu mai este pe spatele tău și jugul este ușor, pentru că nu mai este problema ta. Altcineva se ocupă de acea problemă și acesta este motivul pentru care tu poți să te odihnești.

Lupta s-a încheiat

„Pentru că Hristos înseamnă sfârșitul luptei pentru neprihănirea prin lege pentru oricine care crede în El.”
Romani 10:4 (traducerea J.B. Phillips)

Aleluia! Hristos este sfârșitul luptei pentru neprihănirea prin lege. Când vii la Hristos, lupta s-a încheiat, Hristos fiindu-i sfârșitul.

Acum este interesant că Evrei 4:11 spune că noi ar trebui **să ne străduim** să intrăm în odihna lui Dumnezeu. Există vreo contradicție aici? Cum să ne străduim dacă ne odihnim? Cum să ne străduim în așa fel încât să nu lucrăm? Este evident că termenul „a te strădui” aici, înseamnă „să fii zelos”, „să cauți cu seriozitate”, pentru că unul din lucrurile pe care Biblia le spune e că cine caută, găsește. Dar este o diferență între a căuta pe calea cea bună și a căuta pe calea greșită. Străduindu-ne în acest sens, ce căutăm să facem? În acest caz, noi „lucrăm”, Îl căutăm pe Hristos, având în vedere că înainte lucram ca să facem binele, un lucru cu totul diferit. Luptând să facem bine înseamnă a lucra ca să fim neprihăniți prin propriile fapte – un efort inutil. Dar a lupta să-L găsești pe Isus este un lucru pe care toți trebuie să îl facem pentru că, atunci când L-am găsit pe El, am găsit înțelepciune, desăvârșire, sfințire, viață veșnică, plinătatea Dumnezeirii – tot ce ne trebuie.

Așadar, dintr-o lovitură, avem totul pentru care lucram și nu reușeam să obținem; Hristos este sfârșitul luptei pentru neprihănirea prin lege.

Să mai analizăm ceva înainte de a merge mai departe. Nu discutăm despre cum suntem **iertați**. Cu toții suntem familiarizați cu acel proces și pe acest lucru se concentrează cei mai mulți creștini. Acesta este probabil și motivul pentru care am devenit mulțumiți să trăim o viață de păcătuire, pocăință, păcătuire, pocăință tot timpul. Deoarece știm cum suntem iertați: ne pocăim și apoi Dumnezeu ne iartă și ne spală. Amin! Imediat păcătuim, ne întoarcem la pocăință pentru ce am făcut la o distanță de câteva ore!

Nu am aplicat Evanghelia la viețile pe care le trăim și aceasta este problema pentru care cu toții am lucrat sub această grea povară și am fost atât de nesatisfăcuți. Dar Evanghelia este ceva complet, nu este o lucrare făcută parțial. Dumnezeu poate să ne elibereze. Evanghelia este puterea lui Dumnezeu spre mântuire! Este puterea lui Dumnezeu! Și astfel Pavel a putut să spună că nu îi este rușine de ea. Romani 1:16.

Acum ne ocupăm de viața pe care o trăim. Dumnezeu nu spune: „Bine, vedeți, Eu v-am iertat, v-am dat un avânt, acum mergeți și terminați. Acum trăiți o viață bună pentru că, vedeți, Eu v-am iertat.” El nu face așa ceva. Noi credem că faptele nu ne îndreptățesc, dar că ne sfințesc. Asta este nebunie! Procesul prin care L-am primit pe Hristos este același proces prin care umblăm în toate zilele vieților noastre, chiar până în împărăție.

Doar prin credință

În Galateni 3:1,2 Pavel scrie: „Oh, galateni nehibzuiți, cine v-a fermecat pe voi ca să nu ascultați de adevăr,

înaintea ochilor căroră a fost în mod evident zugrăvit Isus Hristos răstignit pentru voi? Doar aceasta vă întreb, ați primit Spiritul prin faptele legii sau prin auzirea credinței?...”

Aceasta este o întrebare interesantă. Ce spune Pavel? Faptul era că oamenii aceia fuseseră plini de Spirit, așa-i? El spunea: „Cum ați primit Spiritul Sfânt, prin păzirea legii sau crezând?”. Care este răspunsul evident? Evident că prin credință, nu făcând ceva. El spune: „Voi, naivilor, cum ați primit Spiritul Sfânt?” Și aceasta este întrebarea pentru noi toți. Cum ne așteptăm să primim Spiritul Sfânt? Prin faptul că în mod gradat devenim mai buni, prin post și rugăciune și fapte similare pentru zile și săptămâni, luni și ani, până cerul știe când, sau simplu, prin credință?

Din nou, el afirmă în versetul 3: „Sunteți așa de nechibzuiți? După ce ați început în Spiritul, sunteți acum făcuți desăvârșiți prin carne?”

Când spune „carne” la ce se referă? Se referă la fapte! El spune: „ați început prin credință, de ce v-ați întors la fapte?”.

În versetul 5, continuă: „Cel ce vă dă Spiritul și lucrează minuni printre voi, le face oare prin faptele legii sau prin auzirea credinței?”

Cum realizează un om minuni? De multe ori am auzit argumentele: „Ei bine, nu vedem pe nimeni înviind morții, nu vedem pe nimeni vindecând bolnavi, nu vedem pe nimeni profetind, care este motivul? Că nu suntem suficient de neprihăniți, suficient de sfinți, nimeni nu este dedicat suficient.” Pavel spune: „Nechibzuiților, nu știți că doar prin credință erau realizate aceste lucruri? Prin nicio faptă din partea voastră, ci doar prin credință!” Și două mii de ani mai târziu suntem în aceeași groapă! Străduindu-ne să devenim suficient de neprihăniți pentru ca, într-o zi, să putem realiza minuni, pentru ca Dumnezeu să ne poată folosi.

Dar minunatul adevăr este că prin credință am atins deja apogeul existenței în Hristos Isus! Ce privilegiu a dat Dumnezeu fiilor și fiicelor Sale, ce lucru minunat să știi că suntem deplini în El!

David Clayton, Martie 2006

A avut Dumnezeu un Fiu de dat?

Una dintre cele mai populare idei îmbrățișate de cei care neagă faptul că Isus este cu adevărat Fiul literal al lui Dumnezeu, este aceea care susține că El nu a fost Fiul lui Dumnezeu până în momentul în care a fost conceput de Spiritul Sfânt în pântecele Mariei, sau până când a fost înviat după crucificare. (Romani 1:4)

Dar poate sta în picioare o astfel de idee? Este ea rezonabilă în lumina Bibliei? Isus, ca de altfel întreg Noul Testament arată faptul că dragostea lui Dumnezeu a fost manifestată în mod suprem când L-a dat pe „singurul Său Fiu născut” pentru omenire. (Ioan 3:16; 1 Ioan 4:10). Să ne oprim pentru a ne gândi la aceasta. Dumnezeu dorește ca oamenii să aprecieze dragostea Sa pentru ei. Scopul Său de la crearea lumii a fost de a descoperi mărimea dragostei Sale pentru omenire. Iar când, în final, a făcut descoperită plinătatea dragostei Sale în toată splendoarea sa pentru ca tot universul s-o poată vedea, aceasta s-a manifestat prin faptul că a trimis pe Altcineva pe pământ pentru a muri pentru oameni. În această acțiune, de a trimite Această Persoană, El Și-a descoperit dragostea într-o manieră care nu mai fusese văzută până atunci și care nu va fi niciodată egalată în toată veșnicia.

Două întrebări vitale

Trebuie să ne punem două întrebări vitale. Prima: pe cine a trimis Dumnezeu? Această întrebare este foarte importantă deoarece dacă trimiterea acestei persoane reprezintă factorul cheie în descoperirea dragostei lui Dumnezeu, atunci este clar faptul că întrebarea cheie sună astfel: „Care a fost relația dintre această persoană și Dumnezeu?”

Aș dori să ilustrez aceasta. Dacă în Ioan 3:16 am fi citit: „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea încât a dat un înger pe care l-a creat...”; sau „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea încât l-a dat pe prietenul Său...” ne-ar fi ajutat această acțiune să înțelegem că iubirea lui Sa pentru noi este atât de mare? Noi am fi înțeleși dacă El ar fi

pretins că a dat un înger sau un prieten. Dar ar fi descoperit aceasta cu adevărat dragostea lui Dumnezeu pentru om? Adevărul clar este că ceea ce Dumnezeu a mărturisit cu tărie este că L-a dat pe FIUL Său. Din chiar cuvintele „Singurul Său Fiu născut”, cât de mare este dragostea Sa pentru noi? Răspunsul la această întrebare se învârtă în jurul identității lui Isus. Numai în măsura în care putem înțelege adevărata identitate a lui Isus putem aprecia măsura sacrificiului pe care Dumnezeu l-a făcut pentru om, și de aici magnitudinea dragostei Sale pentru noi.

O întrebare relevantă este: De ce Îl numește Biblia pe Isus „Fiul lui Dumnezeu”? A fost acest termen inventat de scriitorii Evangheliilor, a fost un termen figurativ, a fost un titlu, asemenea cuvântului „profet,” așa cum au pretins unii? Realitatea este că Dumnezeu Însuși, în prezența unei mulțimi de oameni a proclamat: „Acesta este Fiul Meu preaiubit!” (Matei 3:17). Isus Însuși din nou și din nou a declarat că El era FIUL lui Dumnezeu, și mai mult decât atât, „singurul Fiu născut al lui Dumnezeu.” (Ioan 3:16). Nimeni nu îndrăznește să contrazică, să atribuie tradiției sau să înțeleagă greșit mărturia Acestor două Fii. Cu siguranță că Dumnezeu cunoștea identitatea lui Isus, iar Isus Însuși trebuie să-și fi cunoscut propria identitate. Să observăm astfel că, în încercarea de a exprima pentru mințile omenești legătura dintre Dumnezeu și Isus, atât Isus cât și Dumnezeu au folosit termenii „fiu” și „tată”. Astfel, orice om este vinovat de cea mai mare supoziție dacă spune că Isus este altcineva decât Fiul lui Dumnezeu.

Dumnezeu nu a făcut altceva decât să se folosească de terminologia omenească atunci când S-a referit la Isus ca la „iubitul Său Fiu”, astfel încât noi să putem înțelege ce simte El față de Isus? Aceasta a fost o încercare din partea lui Sa de a ne înșela sau de a ne lumina? Vrea Dumnezeu ca noi să credem că ceva este altfel decât în realitate? Dacă El a dorit ca noi să credem că Isus este Fiul Său, de ce am crede că este Dumnezeu Însuși? Suntem noi mai înțelepți decât Dumnezeu? Atunci când El spune: „Acesta este Fiul Meu preaiubit!”, ar trebui să fim siguri de faptul că Dumnezeu ne oferă o informație de care avem nevoie și că ceea ce ne spune, aceea se și așteaptă de la noi să credem și să primim. Mai mult, singura siguranță pe care o putem avea în această lume stă în a crede și a primi Cuvântul Lui.

A doua întrebare vitală este: „Când a devenit Isus Fiul lui Dumnezeu?” Întrebarea este importantă pentru că dragostea lui Dumnezeu față de noi se descoperă în darul Fiului Său. Dar Dumnezeu nu L-a putut iubi pe Hristos ca pe un Fiu până când El nu a devenit Fiul Său. Nu este logic? Dragostea lui Dumnezeu pentru Fiul Său trebuie măsurată din clipa în care a avut un Fiu. Dacă Isus a existat înainte de a deveni Fiul Lui, atunci Dumnezeu se poate că L-a iubit ca pe un frate, ca pe un prieten, sau se poate spune chiar că S-a iubit pe Sine dacă, așa cum pretind unii, Isus este Dumnezeu Însuși. Oricum, nu L-a putut iubi ca pe Fiul Lui până când El nu a devenit Fiul Lui.

Când a devenit Isus Fiu lui Dumnezeu? S-au depus eforturi mari pentru a se dovedi faptul că Dumnezeu n-a avut niciodată un Fiu până când Isus n-a venit pe pământ. Aceste ecouri au venit din toate părțile, dar s-au stins în lumina Cuvântului lui Dumnezeu care este simplu și clar. A existat oare un timp în care Dumnezeu a spus: „Fiule, poți merge!”? 1 Ioan 4:9 spune că Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său în lume. Când s-a întâmplat asta? Înainte ca Isus să vină în lume sau după? Întâi Dumnezeu L-a trimis în lume și după sosirea Sa aici a spus: „Fiule, poți merge în lume!”? Aceste întrebări par ridicole, dar trebuie ridicate pentru a lămurii cât de irațională este ideea potrivit căreia Isus nu a fost Fiul lui Dumnezeu decât după venirea Lui în lume. Logica simplă ar trebui să ne spună că, dacă Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său în lume (Ioan 3:17; 1 Ioan 4:9), trebuie să fi avut un Fiu pe care să-L trimită (Marcu 12:6). El nu S-a trimis pe Sine sau o parte din Sine pentru a deveni propriul Său Fiu, nu L-a trimis pe prietenul Său pentru a deveni Fiul Său; în clipa în care Isus a fost trimis, El era deja Fiul lui Dumnezeu.

A crede că Isus nu era Fiul lui Dumnezeu înainte de a fi conceput în pântecele Mariei ar duce la concluzia ridicolă că Isus a ajuns aici înainte de a fi trimis, sau că Dumnezeu Și-a trimis Fiul înainte de a avea un Fiu.

Este dureros modul în care creștinii suferă Cuvântul lui Dumnezeu în încercarea de a înlătura și distruge acest adevăr simplu care este atât de clar învățat de Biblie. În mod deosebit este trist faptul că există oameni cărora le place să citeze scrierile lui Ellen White atunci când le convine, ignorând cu desăvârșire și contrazicând deschis afirmațiile ei clare, atunci când vine vorba despre acest subiect. Există câteva subiecte la care afirmațiile lui Ellen White par a fi ambigue și este dificil de concluzionat care a fost modul ei de înțelegere. Însă, la capitolul identității lui Isus dinaintea venirea Lui pe pământ, nu se poate înțelege greșit poziția ei.

„Înainte de a fi așezate temeliele pământului, Hristos, Singurul Fiu născut al lui Dumnezeu, a promis să devină

Răscumpărătorul rasei umane în cazul în care Adam ar fi păcătuit. ... Prin întruparea Sa, El a obținut titlul de Fiu al lui Dumnezeu într-un sens nou. Îngerul i-a spus Mariei: „Duhul Sfânt Se va pogori peste tine, și puterea Celui Prea Înalt te va umbri. De aceea Sfântul care Se va naște din tine, va fi chemat Fiul lui Dumnezeu.” Luca 1:35. Ca Fiu al unei ființe umane, El a devenit Fiul lui Dumnezeu într-un nou sens. Astfel El a stat în lumea noastră – Fiul lui Dumnezeu, și totuși unit prin naștere cu rasa umană.” (ISM, PG- 226, 227)

„Tatăl Cel veșnic, Cel neschimbabil, L-a dat pe Singurul Său Fiu născut, Unul din sânul Său care a fost făcut după imaginea exactă a Persoanei Sale, L-a trimis pe pământ pentru a face descoperit cât de mult a iubit El omenirea.” (R&H, 07-09-95)

„A fost adusă o jertfă desăvârșită; căci „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe Singurul Său Fiu născut” – nu un Fiu prin creație, așa cum sunt îngerii; nici prin adopție, asemenea păcătosului iertat, ci un Fiu născut după chipul exact al persoanei Tatălui, și în toată strălucirea maiestății și slavei Sale, egal cu Dumnezeu în autoritate, măreție și desăvârșire divină. În El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii”. (ST 05-30-95)

Mărturia Vechiului Testament

Cu toate că mărturia Vechiului Testament nu este atât de clară ca cea a Noului, există însă câteva versete în Vechiul Testament care fac descoperit în mod clar adevărul potrivit căruia Dumnezeu a avut un Fiu cu mult timp înainte de venirea lui Isus pe pământ.

„Cine s-a suit la ceruri, și cine s-a pogorât din ele? Cine a adunat vântul în pumnii lui? Cine a strâns apele în haina lui? Cine a hotărât toate marginile pământului? Cum se numește el, și cum cheamă pe fiul său? Știi tu lucrul acesta?” Proverbe 30:4.

Care sunt cele două Ființe la care se referă acest verset? Una dintre ele este clar Creatorul tuturor lucrurilor, Cel care „a strâns apele în haina lui” și care „a hotărât toate marginile pământului”. Însă mai este menționată și o altă Persoană. Aici, cu mult timp înainte de nașterea lui Hristos în Betleem, a fost ridicată întrebarea: „Cum îl cheamă pe fiul său?” Dacă Dumnezeu n-ar fi avut un Fiu la vremea aceea, care a mai fost rostul întrebării?

Din nou, atunci când citim Proverbe 8:22-31 este ușor de înțeles ce spune pasajul. Despre cine se vorbește aici? Primele versete ale capitolului arată către „înțelepciune”. Însă, așa cum este cazul multora din pasajele profetice sau poetice ale Vechiului Testament, subiectul se schimbă de la o aplicare generală la una specifică a unei anume persoane. Este clar faptul că aceste versete trebuie să se refere la o persoană mai degrabă decât la calitatea abstractă a înțelepciunii, pentru că se afirmă: „am fost născută”. (versetele 24 și 25). Dacă ne-am gândi că aceste versete se referă la atributul înțelepciunii, atunci ar trebui să concluzionăm că a existat un timp, înainte ca Dumnezeu să nască înțelepciunea, în care aceasta nu exista și astfel, până în acel punct, Dumnezeu nu era înțelept. Această persoană menționată în versetele 22-31 deține câteva atribute care nu se pot aplica decât unei singure Ființe din univers. Să analizăm câteva din ele:

1. Această Persoană a fost „născută”. (versetele 24, 25).
2. Această Persoană a fost „așezată” (născută) înainte de primul act al creației, un timp la care se face referire prin termenul „veșnicie”. (vers. 23).
3. Această Persoană a fost prezentă pe tot parcursul lucrării de creație a lui Dumnezeu. (versetele 27-29).
4. Prezența acestei Persoane alături de Dumnezeu a constituit și a pricinuit mereu „desfătarea” Sa. (versetul 30).

Despre Cine spune Biblia că a fost „născut” de Dumnezeu (Ioan 3:16) din „zilele veșniciei” (Mica 5:2)? Cine a fost prezent și activ în timpul lucrării de creație a universului (Efeseni 3:9; Geneza 1:26)? Cine a adus bucurie inimii lui Dumnezeu (Matei 3:17)? O singură Ființă din tot universul se potrivește acestei descrieri. Pasajul se referă în mod clar la Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Care este Înțelepciunea lui Dumnezeu (1 Corinteni 1:24). Pentru cei care cred că Ellen White a fost un sol al lui Dumnezeu, este semnificativ de observat faptul că, în câteva rânduri, ea a afirmat că acest pasaj se referă în mod deosebit la Fiul lui Dumnezeu.

„... Fiul lui Dumnezeu declară despre Sine: „Domnul M-a avut la începutul lucrărilor Lui, înaintea celor mai vechi lucrări ale Lui. Eu am fost așezată din veșnicie ... când a pus temeliiile pământului, eu eram meșterul Lui, la lucru lângă el, și în toate zilele eram desfătarea Lui, jucând neîncetat înaintea Lui.” (Proverbe 8:22-30)” (PP34).

Cei care neagă faptul că Isus este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu, se lovesc de două probleme în acest pasaj. În

primul rând, ei văd clar că aici se menționează un punct de început al existenței lui Hristos, de un timp în care El a fost „născut”. Chiar dacă acel moment este atât de departe în trecut încât este numit „veșnicie”, ei au o problemă pentru că ei cred că Isus este Dumnezeu Însuși, iar El nu poate avea un început. În al doilea rând, ei cred că termenul „născut” implică creație și, evident, dacă Isus a fost creat atunci nu putea fi divin și astfel nu putea plăti prețul răscumpărării omului.

Născut sau creat?

Și totuși, Scripturile sunt mai mari decât opiniile, temerile și ideile greșite ale oamenilor. Dacă oamenii ar accepta ceea ce spun pur și simplu Scripturile, ar aduce multă lumină și ar înlătura dificultățile. Să examinăm mai întâi cea de-a doua obiecție. Sugerăm noi că Isus a fost CREAT dacă acceptăm faptul că El a fost NĂSCUT din Dumnezeu? Să fim raționali! Există vreun loc în Biblie în care „născut” înseamnă „creat” sau invers? Această chestiune este atât de simplă..! Creația are legătură cu formarea sau aducerea la existență folosind materiale care nu sunt parte din mine sau fără a folosi materiale pre-existente. Procesul nașterii este cu totul altceva. În acest caz, noua entitate a fost parte din original și este compusă din aceeași substanță și posedă aceleași calități ca originalul. Despre noua identitate s-ar putea afirma că a existat înainte de a fi născută, în sensul că viața sa era prezentă în viața părintelui. (Evrei 7:9, 10). Peste tot Biblia mărturisește faptul că Isus este născut din Dumnezeu, nu creat de Dumnezeu.

Cealaltă obiecție are de-a face cu întrebarea: „Poate Hristos să fie cu adevărat Dumnezeu dacă a avut un început?”. În primul rând, Isus nu poate fi niciodată Dumnezeu (Însuși). În Biblie nu apare decât o singură Ființă care poartă titlul de „Dumnezeu”, iar Acesta este „Tatăl”. (Ioan 17:3; 1 Cor. 8:6; Apoc. 21:22). Însă, întrebarea relevantă este: ar putea Isus să fie o Ființă divină, ar putea avea calitățile lui Dumnezeu dacă a avut un început?

Atunci când se naște un copil, ce calități are el? Dincolo de faptul că dezvoltarea lui nu este desăvârșită, este el diferit de părinții lui? Evident, dacă Isus a fost NĂSCUT de Dumnezeu, atunci El trebuie să dețină TOATE atribuțiile lui Dumnezeu! Este evident faptul că El nu este inferior lui Dumnezeu din niciun punct de vedere, ci că deține în chiar natura Sa fiecare atribut care, prin natură, Îi aparține lui Dumnezeu. Cum poate nega divinitatea Sa faptul că a avut un început în urmă cu trilioane de ani? Aceasta ar fi ca și când am spune că, datorită faptului că un copil nu are aceeași vârstă cu tatăl său, nu este tot atât de om ca și părintele său! Întrebarea cheie este dacă Isus a fost NĂSCUT sau CREAT. Martorii lui Iehova pretind că a fost creat. Trinitarienii spun că nu a fost nici născut, nici creat. Însă Biblia spune că a fost născut din Dumnezeu în zilele „veșniciei”, singura concluzie la care se poate ajunge considerând toată Scriptura.

Luminați sau confuzi?

Căile prin care dușmanul luminii încearcă să întunece acest adevăr sunt multe și diverse. Un alt grup de creștini, zeloși pentru tradițiile secolelor trecute, au speculat (și au impus și altora aceste speculații) că Isus, care era Dumnezeu Însuși, a decis cu miliarde de ani în urmă să preia rolul unui fiu, în timp ce Dumnezeu Însuși (altul) va lua rolul unui Tată. În același timp, Dumnezeu Însuși (încă unul!) va lua rolul de Spiritul Sfânt. Această decizie a fost luată de Dumnezeu Însuși care nu este trei Dumnezei, ci un singur Dumnezeu care se manifestă în trei roluri! Când asemenea idei au fost impuse oamenilor simpli, nu este de mirare că, atunci când le sunt adresate întrebări simple de genul „Cine este Dumnezeu?” sau „Este Isus adevăratul Fiu al lui Dumnezeu?” tot ceea ce pot face este să se bâlbâie și să rămână cu privirea pierdută. Aceasta este ceea ce Dumnezeu a încercat să ne spună atunci când Fiul Său a făcut această afirmație simplă, directă și sublimă?

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu născut, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El.” Ioan 3:16, 17.

Un adevăr nepopular

De ce se opune Satan cu o putere atât de mare adevărului că Isus este adevăratul Fiu al lui Dumnezeu? Răspunsul nu este dificil de aflat. Biblia spune că dragostea lui Dumnezeu s-a descoperit prin faptul că L-a dat pe Fiul Său să moară pentru omenire (Ioan 3:16; 1 Ioan 4:9, 10). Cum putem înțelege și aprecia minunea acelei iubiri

dacă nu discernem identitatea Celui care a fost trimis, dacă nu înțelegem valoarea darului care a fost dat și ce L-a costat pe Dumnezeu să-L dea? Numai în măsura în care înțelegem identitatea lui Hristos Îl vom iubi pe Dumnezeu așa cum ar trebui (1 Ioan 4:19). De aceea, dragostea noastră pentru Dumnezeu și biruința asupra păcatului sunt legate de adevărul faptului că Isus este Fiul lui Dumnezeu. „Cine este cel ce a biruit lumea, dacă nu cel ce crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?” (1 Ioan 5:5). Nu este de mirare că Satan urăște acest adevăr!

Ceea ce este dificil de înțeles este motivul pentru care creștinii se opun cu atâta îndârjire afirmațiilor clare ale Cuvântului lui Dumnezeu. De ce persoane care pretind a-L iubi pe Dumnezeu și care-și doresc proslăvirea Sa, se opun cu atâta încăpățănare adevărului care face descoperită dragostea lui Dumnezeu mai pe deplin decât orice altceva din univers? Acest lucru este cu adevărat un mister tot atât de mare ca și cel al așa-numitei Trinități!

În decursul secolului patru după Hristos, spiritul compromisului, al dorinței de popularitate combinat cu influența păgânismului, a adus doctrina Trinității în creștinism. De atunci a devenit atât de înrădăcinată în tradițiile creștine încât acum este doctrina fundamentală a celor mai multe biserici și se consideră o blasfemie a vorbi împotriva ei. Dar de ce se agață creștinii cu atâta putere de o minciună? De ce, în lumina afirmațiilor clare ale Bibliei, continuă ei să îmbrățișeze un Dumnezeu Trinitarian? Răspunsul este: „popularitatea”. Nicio biserică nu ar fi acceptată astăzi (iar acest lucru este valabil de 1500 de ani!) dacă nu mărturisește credința în Trinitate. O negare a trinității ar rezulta imediat eticheta de „sectă”. De aceea, această doctrină care este pe deplin fondată pe tradițiile oamenilor are o asemenea importanță, încât, dacă cineva expune simplul adevăr biblic că Isus este Fiul lui Dumnezeu, este acuzat de erezie.

O prietenă a participat la o întâlnire din cadrul școlii de Sabat la o discuție despre trinitate. Curioasă, ea a întrebat: „A fost Isus Fiul lui Dumnezeu?” Răspunsul imediat a fost: „Da, a fost!” Ea a continuat: „Ceea ce vreau să întreb este: a fost cu adevărat Fiul lui Dumnezeu?” A urmat un moment de ezitare, apoi răspunsul: „Nu, nu a fost!” Prietena mea a fost uluită! Aici, chiar în biserică ei auzea adevărul lui Dumnezeu negat pe față. Nesurprinzător, după câteva săptămâni nu a mai frecventat acea biserică.

Bisericile populare de azi nu pot accepta niciodată faptul că Isus a fost cu adevărat Fiul lui Dumnezeu. Și nici grupările independente care caută să fie acceptate. Pentru a-ți fi permis să vorbești, pentru a fi considerat un creștin respectabil, trebuie ca mai întâi să accepți trinitatea. De aceea, multe grupuri care pretind a căuta reformarea, nu vor accepta adevărul despre Tatăl și Fiul pentru că aceasta ar rezulta în pierderea influenței asupra bisericilor. Având sărmana speranță că într-o zi vor fi recunoscuți și-și vor câștiga un nume mare, merg pe calea bătătorită tradiției în numele reformei.

Însă ar trebui să fim siguri de un lucru: apostazia nu va fi niciodată reformată de apostazie. A face primul pas în compromis înseamnă a începe să joci după regulile lui Satan. El va câștiga în final. Numai și numai adevărul poate conferi siguranță. „Cuvântul Tău este adevărul”. Numai prin mărturisirea credincioasă a principiilor sale putem spera să înfruntăm puterea crescândă a apostaziei care mătură întreaga lume.

Mărturia apostolilor

Au crezut apostolii în trinitate? Pe lângă Evanghelia lui Luca și Faptele, întregul Nou Testament a fost scris de oameni care au fost învățați personal de Domnul Isus. Chiar și Pavel, cu toate că nu L-a cunoscut personal atât timp cât a fost pe pământ, mărturisește că a fost învățat de Isus în persoană (Galateni 1:11, 12). Le-a vorbit Isus despre un Dumnezeu trinitarian? I-a învățat El pe ei această doctrină care este atât de radical diferită de conceptul de Dumnezeu pe care-l găsim în Vechiul Testament? Dacă da, care este motivul pentru care ei nu au predicat despre asta cu puterea și claritatea cu care afirmau că Isus este Fiul lui Dumnezeu? Cum se face că această doctrină „nu este în mod explicit învățată de Noul Testament” (Encarta Britanica), ci mai degrabă este „dedusă” din anumite pasaje? Aceasta este calea prin care descoperă Dumnezeu adevăruri importante? Numai prin a oferi anumite sugestii și lăsându-ne pe noi să ne formulăm propriile concluzii? Cum se face că afirmațiile Noului Testament declară în mod consecvent că nu este decât UN SINGUR DUMNEZEU și că Acesta este Tatăl (1 Corinteni 8:4-6; Ioan 3:17; Efeseni 4:6)? Nu au cunoscut acești apostoli adevărul despre Dumnezeu? Cum putem noi concluziona că scrierile lor sugerează că Dumnezeu este o trinitate când ei înșiși au afirmat că este unul singur? Ne confruntăm cu situația contradictorie în care depozitarii adevărului numiți de Hristos au sugerat că Dumnezeu este o trinitate, dar au declarat că El este o singură Persoană? De ce ar fi făcut așa ceva? Se poate ca ei

să fi sugerat ceva de care nici ei nu erau siguri și pe care au lăsat în seama generațiile următoare de „teologi” să clarifice?

Observați cât de perfect se potrivește toată această situație cu învățăturile și principiile romano-catolicismului? Biserica Romană spune că descoperirile Bibliei nu sunt desăvârșite, suficiente pentru a face cunoscută calea mântuirii. Ei pretind că tradițiile și învățăturile „bisericii” reprezintă o sursă continuă de revelație, motiv pentru care ei cred că învățăturile bisericii sunt deasupra Bibliei. Pentru ei, nu reprezintă o problemă faptul că trinitatea nu apare în Biblie. Este suficient că biserica a acceptat doctrina și că timp de multe secole aceasta a reprezentat învățătura bisericii. Pentru un romano-catolic este suficient ca o doctrină să fie adevărată.

Protestanții însă insistă asupra faptului că Biblia conține toate adevărurile necesare pentru mântuire, principiul fiind „sola Scriptura” (Numai Scriptura). Atunci când protestanții afirmă că o doctrină, care nu este în mod explicit învățată de Biblie, ci care s-a dezvoltat gradual în timpul anilor de după Hristos și apostoli, trebuie acceptată ca adevăr, acesta reprezintă un precedent periculos. Luând această poziție, ei au pășit pe terenul romano-catolicismului și astfel au deschis ușa către acceptarea tuturor celorlalte învățături nebiblice și anti-scripturistice ale Romei.

David Clayton, Mai 2000

Filadelfia sau Laodicea?

Biserica AZȘ și Laodicea

Unul dintre lucrurile care este înrădăcinat încă de timpuriu în mintea unui adventist de ziua a șaptea, este faptul că Laodicea este biserica lui Dumnezeu din ultimele zile. Imediat ce o persoană intră în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, îi este spus faptul că aceasta din urmă este reprezentată de ultima biserică din cele șapte menționate în Apocalipsa capitolele 2 și 3, și anume Biserica Laodiceană. Nu este dificil de demonstrat această afirmație pentru că sunt multe altele făcute de Ellen White care arată că biserica se găsește într-o condiție laodiceană și în care biserica AZȘ este identificată ca fiind Laodicea.

În gândirea adventistă, cele șapte biserici din Apocalipsa indică spre cele șapte perioade din istoria bisericii creștine. Aceasta este explicația. Acestea sunt Efes, Smirna, Pergam, Tiatira, Sardes, Filadelfia și Laodicea.

Se crede că Efes reprezintă perioada din timpul lui Isus până la moartea ultimului apostol, aproximativ în anul 100. Smirna se referă la perioada dintre anul 100 până în anul 313, iar Pergam din anul 313 până în 538 când papalitatea s-a stabilit ca putere dominantă. Tiatira acoperă perioada supremației papale, din 538 până în 1517, atunci când reforma protestantă a început cu Martin Luther, iar Sardes acoperă perioada protestantă, de la anul 1517 până în 1833, atunci când marea mișcare a celei de-a doua veniri a început cu William Miller. Perioada Filadelfia continuă din timpul în care a început Miller să predice în 1833, până undeva în anii 1840, ani care marchează începutul bisericii AZȘ. Biserica AZȘ acoperă perioada 1840 până la revenirea lui Isus, adică perioada Laodiceană.

Aceasta este explicația, și dacă acesta este modul în care înțelegi interpretarea celor șapte biserici, atunci este logic că, dacă vrei să fii mântuit și dacă vrei să faci parte din programul lui Dumnezeu din ultimele zile, atunci va trebui să fii în biserica Laodiceană. Tot așa, dacă accepți biserica AZȘ ca fiind biserica Laodiceană, concluzia normală este că trebuie să fii membru al acestei biserici pentru a fi mântuit.

Acest tipar de gândire a condus la afirmații ca cele mai de jos, afirmații extrase din „Adventis Review”:

„Ea (biserica AZȘ) reprezintă singurul mijloc creat și desemnat de Dumnezeu pentru mântuirea păcătoșilor”.

„... este poarta cerului pentru sufletul bolnav de păcat... Nimeni nu pretinde că biserica lui Dumnezeu este fără vină, sau că nu are nicio greșeală, dar este biserica lui Dumnezeu și toți ar trebui să se retragă și să-L lase pe Dumnezeu să clarifice cu posesiunea Sa”. (R&H, Feb. 1995).

„Mulți au fost ispitiți să se îndoiască de faptul că noi suntem rămășița sau de chemarea noastră deosebită. Ei fac o greșeală care poate fi veșnică. Inspirația ne spune că Dumnezeu Își va duce în siguranță nobila corabie care poartă poporul lui Dumnezeu în port, și că a intra într-o nouă organizație ar însemna apostazie. Scriptura este clară. Dumnezeu a stabilit o rămășiță pentru aceste zile din urmă. Corporativ, nicio altă biserică nu se potrivește descrierii decât biserica noastră, căreia singură i-a fost dat adevărul Său prezent”. (R&H, sept. 1994, pag. 7).

Aceasta este gândirea care izvorăște din ideea că biserica AZȘ este Laodicea, care este adevărata biserică a lui Dumnezeu în ultimele zile.

O ordine secvențială?

Să examinăm acum această idee potrivit căreia Laodicea este ultima biserică. Totul ține de întrebarea: reprezintă aceste șapte biserici într-o ordine secvențială istoria adevăratei biserici a lui Dumnezeu pe pământ? Atunci când vine timpul pentru Smirna, Efes a dispărut deja? Pergam îi locul lui Smirna și, în timpul nostru, când apare Laodicea, Filadelfia încetează să mai existe? Este Laodicea singura din cele șapte care a mai rămas azi? Acesta este crezul popular al adventismului de ziua a șaptea.

Să cercetăm însă câteva gânduri pertinente. În primul rând, Apocalipsa este o carte care se aplică în mod deosebit timpului sfârșitului. Ea se concentrează în primul rând asupra acelei perioade de timp pe care Biblia o numește „ziua Domnului”, atunci când Dumnezeu va începe, din nou, să intervină cu putere printre oameni. Este foarte clar faptul că accentul acestei cărți este pus asupra timpului de criză, atunci când atât cei care vor primi semnul fiarei, cât și cei care vor primi sigiliul lui Dumnezeu vor fi pregătiți.

În Apocalipsa 1:11 Isus vorbește. Ioan declară că a auzit o puternică voce care a spus: „Eu Sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă. Ce vezi, scrie într-o carte, și trimite-o celor șapte Biserici: la Efes, Smirna, Pergam, Tiatira, Sardes, Filadelfia și Laodicea”. Observați că solia Lui se aplică tuturor celor șapte biserici și a fost trimisă tuturor. Observați mai departe că toate aceste șapte biserici existau în același timp și chiar în aceeași locație geografică: Asia.

O altă interpretare

Este oare posibil să existe o altă interpretare ale acestor șapte biserici? Șapte este un simbol al desăvârșirii. Reprezintă oare acestea toată biserica lui Dumnezeu de pe pământ de la timpul sfârșitului? Observați faptul că Mielul din Apocalipsa 5 are șapte coarne, dar aceasta nu înseamnă că sunt șapte stadii ale puterii lui Isus ci, mai degrabă, că El deține puterea absolută. Este posibil ca cele șapte biserici din Apocalipsa 2 și 3 să reprezinte, de fapt, întreaga biserică creștină de pe pământ de la timpul sfârșitului? Este interesant de observat faptul că Isus menționează ultimelor trei dintre ele revenirea Sa, și El o face în așa fel încât pare să indice faptul că aceste biserici vor exista în timpul revenirii Sale.

De față la revenirea lui Hristos

În Apocalipsa 2, în versetele 24 și 25 Isus afirmă:

„Vouă, însă, tuturor celorlalți din Tiatira, care nu aveți învățătura aceasta, și n-ați cunoscut ‚adâncimile Satanei’ cum le numesc ei, vă zic: Nu pun peste voi altă greutate. Numai țineți cu tărie ce aveți, până voi veni!”

Dacă Isus spune „țineți cu tărie ce aveți, până voi veni!” se pare că cei cărora le vorbește vor fi prezenți la revenirea Sa. El nu spune (așa cum o face în cazul Smirna) „fii credincios până la moarte”, ci „țineți cu tărie ce aveți, până voi veni!” Cei din Smirna vor muri, dar cei din Tiatira cărora le vorbește Isus, vor fi prezenți la revenirea Sa, pentru că El spune: „țineți cu tărie ce aveți, până voi veni!”

Către Sardes El spune: „Adu-ți aminte, deci, cum ai primit și auzit! Ține, și pocăiește-te! Dacă nu veghezi, voi veni ca un hoț, și nu vei ști în care ceas voi veni peste tine.” Apocalipsa 3:3.

Din nou, acest mesaj este foarte interesant. Am afirmat mereu că Sardes reprezintă bisericile protestante. Isus le spune creștinilor din Sardes: „... voi veni ca un hoț, și nu vei ști în care ceas voi veni peste tine”. De fiecare dată când, în Scripturi, venirea lui Isus este comparată cu cea a unui hoț, aceasta are legătură cu cea de-a doua Sa venire. În 2 Petru 3:10 scrie: „Ziua Domnului însă va veni ca un hoț.” Din nou, în 1 Tesaloniceni 5:2 scrie: „Pentru că voi înșivă știți foarte bine că ziua Domnului va veni ca un hoț, noaptea.” De asemenea, în versetul 4 este scris: „Dar voi, fraților, nu sunteți în întuneric, pentru ca ziua aceea să vă prindă ca un hoț.” În Matei 24 Isus spune: „Să știți că, dacă ar ști stăpânul casei la ce strajă din noapte va veni hoțul, ar veghea și n-ar lăsa să-i spargă casa.” (Matei 24:43).

Așadar, El îi îndeamnă să vegheze pentru că revenirea Lui va fi asemenea unui hoț.

Prin urmare, în această solie către Sardes din Apocalipsa 3:3, Isus face clar referire la revenirea Lui atunci

când îi atenționează pe cei din Sardes că va veni ca un hoț. Biserica despre care vorbește El aici va fi prezentă la revenirea Lui, dar va fi luată prin surprindere.

Acum să observăm ceva foarte interesant referitor la solia către Filadelfia. După Tiatira urmează Sardes și apoi Filadelfia. Toți adventiștii cred că Filadelfia reprezintă perioada de mare trezire din timpul mișcării Miller-ite până în primii ani ai bisericii AZȘ.

„Filadelfia” înseamnă „iubire frățească”, și cei care au trăit atunci au descris mișcarea ca fiind caracterizată de o mare dragoste frățească, o afecțiune profundă unul pentru celălalt și un mare zel pentru cauza lui Dumnezeu. De fapt, Ellen White spune că a fost cea mai mare trezire de după perioada apostolilor. Aceasta este o afirmație puternică, dar cred că numai cei care au trăit-o pot înțelege cum a fost în realitate. Această afirmație implică faptul că mișcarea a fost mai puternică chiar și decât reformațiunea protestantă.

Observați că în Apocalipsa 3:11 Isus spune Filadelfiei: „Eu vin curând. Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa.” Așadar, observăm faptul că Isus menționează revenirea Sa și bisericii Filadelfia. El spune: „Eu vin curând. Păstrează ce ai...”. În mod evident, aceasta trebuie să fie o solie care se aplică celor care sunt în viață. Nu se poate aplica celor care au murit. Ce ar putea să însemne afirmația „Eu vin curând” pentru cineva care este mort?

Pentru toți cei care au murit din timpul lui Adam până la ultimul creștin care va muri, timpul care se scurge de la data decesului lor până la revenirea lui Isus va părea foarte scurt. Adam a murit cu mai bine de cinci mii de ani în urmă, dar când va reveni la viață în dimineața învierii, i se va părea că a trecut numai o clipă. Același lucru mi s-ar întâmpla și mie dacă aș muri astăzi. Va părea numai un moment și nu voi ști nimic de toți anii care s-au scurs în timp ce am dormit. Așadar, când Isus spune: „Eu vin curând” trebuie să vorbească celor care pot observa că timpul trece repede. Aceste cuvinte n-ar însemna nimic pentru un creștin care este mort. Așadar, Filadelfia este în mod evident o biserică ce va exista în timpul revenirii lui Isus. Vom vedea acest lucru mai clar într-o clipă.

Toate acestea înseamnă că interpretarea istorică a acestor biserici este falsă? Adevărul este că, atunci când cercetăm cu mare atenție cele șapte biserici, ele par că se potrivesc în calendarul istoric. Este posibil să existe mai mult decât un singur unghi din care poate fi văzută această profecție?

În timpul perioadei de supremație catolică, avem perioada Tiatira. Apoi urmează perioada Sardes, când a început reformațiunea. Dar atunci când a început Sardes, biserica Romano-catolică a fost desființată? Atunci când a debutat reformațiunea protestantă aceasta a însemnat că dintr-o dată nu au mai existat creștini în biserica Romano-catolică? Există creștini în biserica Romano-catolică astăzi? Biserica Romano-catolică a dispărut atunci când a debutat reformațiunea sau protestantismul și catolicismul au continuat să existe concomitent? Adevărul este că ele există și astăzi.

Același lucru s-a întâmplat și în timpul mării redeșteptări advente din 1833. Atunci când a debutat această mișcare, adventiștii au început să predice, iar bisericile protestante au suferit o cădere morală. Dar asta a însemnat că nu au mai existat creștini în aceste biserici? Ellen White însăși a spus că majoritatea poporului lui Dumnezeu se află încă în bisericile pe care noi le numim „Babilon”.

Așadar, avem mișcarea adventă, bisericile protestante și biserica catolică, trei grupări care există împreună, poporul lui Dumnezeu fiind în fiecare dintre acestea. Majoritatea poporului lui Dumnezeu la vremea respectivă erau în cadrul mișcării advente, dar Dumnezeu încă avea copii în bisericile protestante și în biserica Catolică.

O biserică fără greșală

Din ultima biserică se vor desprinde cei 144.000, un popor desăvârșit, fără vină sau pată, fără nicio zbârcitură, vină sau altceva asemănător (Apocalipsa 14:5). În cadrul ultimei generații, Dumnezeu va perfecționa un popor care va experimenta desăvârșirea ispășirii.

Printre cele șapte, sunt două biserici care pot fi descrise ca fiind desăvârșite. Sunt cele două biserici la care Isus nu găsește nicio vină: Smirna și Filadelfia. Smirna pare a fi o biserică de martiri, pentru că unul din lucrurile pe care Isus le spune este: „Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții”. El vorbește despre Smirna că va suferi necazuri timp de zece zile, și apoi le dă sfatul: „Fii credincios până la moarte.” Și pentru Filadelfia, Isus are o singură recomandare. Nu există niciun cuvânt de mustrare pentru Filadelfia, iar la final, El spune: „Păstrează ce ai.” El îi spune chiar: „ai păzit cuvântul răbdării Mele.” Rețineți că numai cei 144.000 vor fi un popor desăvârșit.

În contrast, există două biserici în care Isus nu găsește nimic bun. Una dintre ele este Sardes. Cel mai bun lucru pe care-l găsește Isus aici este că sunt unii „care nu și-au mânjit hainele. Ei vor umbla împreună cu Mine, îmbrăcați în alb, fiindcă sunt vrednici”. Dar ceea ce spune în general despre Sardes este că „îți merge numele că trăiești, dar ești mort. Veghează, și întărește ce rămâne, care e pe moarte.” Dar chiar și în Sardes găsește câțiva care nu și-au mânjit hainele.

Cealaltă biserică despre care El nu poate spune nimic bun, este Laodicea. Am fost învățați să credem că Laodicea este biserica lui Dumnezeu de la timpul sfârșitului. Biserica ce va fi desăvârșită, care îi va produce pe cei 144.000 în care nu se va găsi nicio pată, zbârcitură, vină sau ceva de felul acesta, dar Laodicea este biserica în care Isus nu poate găsi nimic bun. De fapt, El îi spune foarte clar acesteia: „...am să te vărs din gura Mea.” (Apocalipsa 3:16). De ce îi spune El aceste cuvinte unei biserici care fi va desăvârșită? Dacă această biserică este biserica celor 144.000, de ce îi spune Isus „...fiindcă ești căldicel, ... am să te vărs din gura Mea?”. Cel mai bun lucru pe care-l găsim spus către Laodicea este „Te sfătuiesc...” El a oferit un sfat, dar nu există niciun cuvânt profetic sau indicație că Laodicea ar intra vreodată în favoarea lui Hristos.

Dar mai există încă o întrebare. Laodicea a devenit sinonim cu ideea de căldicel. Dacă spui despre cineva că este laodicean, ceea ce vrei să spui prin asta este că acea persoană este căldicică, letargică, se îndreptățește pe sine, lipsită de zel în viața creștină. Dacă cineva se găsește în condiția laodiceană și se pocăiește, atunci nu mai este căldicel, ci a devenit un creștin fierbinte. Se mai poate spune despre această persoană că este laodicean? Se poate vreodată ca biserica Laodicea să devină o biserică fierbinte, vie pentru Hristos? Laodicea va reprezenta mereu ceea ce stă gata de a fi vărsat din gura lui Hristos.

Filadelfia și cei 144.000

De fapt, există dovezi abundente care indică faptul că biserica rămășiței din ultimele zile nu este Laodicea, ci Filadelfia! Cum am ajuns la această concluzie? Există foarte multe dovezi în această direcție în scrierile lui Ellen White și în Biblie. Să examinăm unele dintre ele.

În Apocalipsa 3:12 i se spune Filadelfiei: „Pe cel ce va birui, îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu, și nu va mai ieși afară din el. Voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, noul Ierusalim, care are să se pogoare din cer de la Dumnezeul Meu, și Numele Meu cel nou”.

Observați că cei din această biserică vor avea scrise pe ei trei lucruri:

1. Numele lui Dumnezeu;
2. Numele Noului Ierusalim;
3. Numele cel nou al lui Isus.

În cartea „Scrieri timpurii” la pagina 15 (în limba engleză) și în broșura „Un cuvânt către turma cea mică” tot la pagina 15, iată ce a scris Ellen White: „Cei 144.000 au fost cu toții sigilați și uniți în mod desăvârșit. Pe frunțile lor a fost scris: Dumnezeu, Noul Ierusalim și o stea strălucitoare care conține numele cel nou al lui Isus”. Acestea sunt exact cele promise de Isus celor din Filadelfia!

Așadar, atât cei 144.000 cât și biserica Filadelfia au scrise pe ei cuvintele „Dumnezeu, Noul Ierusalim” și numele cel nou al lui Isus. Acest lucru sugerează că este vorba despre același grup. Dar există și mai multe dovezi! În Apocalipsa 3:12 Isus spune: „Pe cel ce va birui, îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu, și nu va mai ieși afară din el.” Din nou, adresează aceste cuvinte bisericii Filadelfia. „Îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu”. Isus spune despre cei 144.000 în Apocalipsa 7:15 că ei vor sluji lui Dumnezeu zi și noapte în templul Său. Dacă cei 144.000 slujesc lui Dumnezeu zi și noapte în templul Său și, potrivit cu Apocalipsa 3:12, cei din Filadelfia vor fi făcuți stâlpi în templul lui Dumnezeu, pare să se sugereze din nou că este vorba despre același grup de oameni.

În „Scrieri timpurii” la pagina 19, vorbind despre ea însăși și cei 144.000, Ellen White spune: „Când eram pe cale de a intra în templu, Isus a vorbit cu vocea Sa plină de iubire și a spus: „Numai cei 144.000 intră în acest loc.” iar noi am strigat „Aleluia!””.

Este așadar clar că numai cei 144.000 pot intra în templul lui Dumnezeu, și așa cum putem vedea în Apocalipsa 3:12, cei din Filadelfia sunt făcuți stâlpi în templul lui Dumnezeu. Ea afirmă din nou la aceeași pagină: „Am văzut acolo table de piatră pe care erau gravate cu litere de aur numele celor 144.000”. Așadar, este foarte

clar că cei 144.000 sunt cei care vor avea privilegiul de a-L sluji pe Dumnezeu în templul Său, de a fi făcuți stâlpi în templul Său, de a intra în acel templu și de a avea numele gravate cu litere de aur. Aceleași lucruri care se aplică celor 144.000, se aplică de asemenea și bisericii Filadelfia. Este clar că este vorba despre aceeași grupă.

Însă există mai multe dovezi în acest sens. Să mergem acum la Apocalipsa 3:9. Isus vorbește din nou Filadelfiei: „Iată că îți dau din cei ce sunt în sinagoga Satanei, care zic că sunt Iudei și nu sunt, ci mint; iată că îi voi face să vină să se închine la picioarele tale, și să știe că te-am iubit.”

Isus declară în primul rând că există un grup de oameni care spun că sunt evrei dar care, în realitate, sunt sinagoga lui Satan, poporul lui Satan, biserica lui Satan. Este uluitor. Este vorba despre persoane care susțin că sunt creștini, spun că sunt evrei, dar Isus spune că nu sunt. Sunt mincinoși, care în realitate sunt sinagoga lui Satan. De fapt, sunt poporul lui Satan. El spune că aceștia vor veni și se vor închina la picioarele bisericii Filadelfia.

Ellen White scrie următoarele: „Cei 144.000 erau toți sigilați și într-o desăvârșită unire. Pe frunțile lor erau cuvintele Dumnezeu, Noul Ierusalim și o stea plină de slavă cu Numele lui Isus. Văzându-ne în starea aceea de bucurie și sfințenie, cei nelegiuți s-au înfuriat și s-au năpustit asupra noastră, ca să pună mâna pe noi și să ne arunce în închisoare. Atunci noi am întins mâinile înainte în Numele Domnului, iar ei au căzut fără putere la pământ. Acum era clar pentru sinagoga lui Satana că Dumnezeu ne-a iubit pe noi, care am putut să ne spălăm picioarele unii altora și să salutăm pe frați cu o sărutare sfântă și ei s-au plecat la picioarele noastre.” („Scrieri timpurii” pagina 15).

Acesta este exact același lucru pe care-l spune Isus despre Filadelfia. Ellen White afirmă că va fi experiența celor 144.000. Sinagoga lui Satan se închină la picioarele celor 144.000. Sinagoga lui Satan se închină la picioarele bisericii Filadelfia. Filadelfia și cei 144.000 sunt aceeași grupă.

Așadar, Filadelfia există și astăzi! Și dacă ne gândim puțin, ar trebui să putem vedea că acest lucru este logic și rațional. Cartea Apocalipsei nu vorbește despre denominațiuni omenești sau despre structuri organizaționale sau fizice. Dacă există astăzi oameni care păstrează principiile Filadelfiei, și anume dragostea frățească și zelul pentru adevărul lui Dumnezeu, putem noi spune că Filadelfia a dispărut? Cu siguranță că nu. Unul din lucrurile pe care Isus le spune despre Filadelfia în Apocalipsa 3:8 este: „Știu faptele tale: iată ți-am pus înaintea o ușă deschisă pe care nimeni n-o poate închide.” Filadelfia are deschisă o ușă, dar ce este această ușă? Este ușa sfintei sfintelor din sanctuarul cel sfânt. Bisericii Filadelfia i s-a descoperit pentru prima dată solia despre ispășire, solia referitoare la experiența care este disponibilă prin slujba lui Hristos din sfânta sfintelor. O ușă deschisă a fost așezată pentru Filadelfia. Este ușa către experiența desăvârșirii. Asta este ceea ce înseamnă ușa, ușa către sfânta sfintelor din sanctuarul ceresc, ușa către ultima lucrare a lui Hristos. Pentru Filadelfia a fost deschisă această ușă, iar Isus spune că nimeni nu o poate închide. Filadelfia are această posibilitate, și oriunde se găsesc creștini care cred în această lucrare a lui Hristos în sfânta sfintelor, acea ușă este încă deschisă pentru ei, cu acea posibilitate de a deveni desăvârșiți prin Hristos. Atât timp cât există oameni care cred aceasta, Filadelfia nu poate să dispară.

Aș dori să vă mai sugerez ceva. Mai există astăzi creștini care cred ceea ce acei pionieri adventiști credeau, oameni care cred în aceleași adevăruri neschimbate. Ei nu au respins învățăturile acelor pionieri. Cei care păstrează acele învățături, inclusiv ce au crezut pionierii despre natura și identitatea lui Dumnezeu, sunt cei care sunt încă parte din acea biserică, Filadelfia, din acea mișcare Filadelfia. Biserica Adventistă la începuturile ei a fost caracterizată ca fiind Filadelfia, o biserică fără vină. Cu siguranță că cei care au întors spatele acelor învățături nu pot fi fără vină.

Adevărata rămășiță

Această învățătură potrivit căreia Laodicea este biserica lui Dumnezeu din ultimele zile este falsă. Fundamentul acestei idei false este faptul că Ellen White a continuat să afirme până în 1852 că biserica era într-o stare laodiceană. Dacă se spune din nou și din nou ceva negativ despre comportamentul tău, atunci ai de făcut o alegere. Fie îți schimbi comportamentul, fie începi să accepți numele care ți-a fost dat. Dacă i-aș spune unui porc: „Ești o creatură mizerabilă!” porcul poate încerca să se schimbe, dar dacă nu va reuși, atunci poate încerca să se convingă pe sine însuși că „mizerabil” este un lucru bun. Când spun „Ești mizerabil!” porcul spune „Da, nu e minunat?” El a ajuns să accepte faptul că un renume prost este un lucru bun.

Asta este exact ceea ce biserica AZŞ a făcut. Ellen White a continuat să spună că biserica se găseşte într-o stare laodiceană, că biserica este căldică, că biserica se află într-o stare decăzută, şi astfel, denomi-na-ţiunea adventistă nu putea să scape de faptul că ea reprezenta starea laodiceană, pentru că acest lucru i-a fost repetat în atâtea rânduri. Dar în loc să se schimbe, ceea ce a făcut biserica a fost să se înşele pe ea însăşi gândind că Laodicea este ceva bun. Acum a început să spună că Laodicea este acceptată, şi astfel, a fi laodicean este un lucru minunat. Cât de groaznică este această stare. De fapt, este cea mai mare amăgire!

De fapt, adevărata biserică a lui Dumnezeu de la timpul sfârşitului nu este o denomi-na-ţiune, ci un popor care va continua să aibă aceeaşi credinţă, acelaşi spirit şi aceleaşi principii ca şi Filadelfia. Ei au o uşă deschisă înaintea lor şi ei sunt cei care în final vor fi desăvârşiţi. Dintre ei vor ieşi cei 144.000. Ei vor fi aceia care vor intra în experienţa uşii deschise. Citiţi ce scrie în Apocalipsa 3:10 despre ei: „Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi şi Eu de ceasul încercării, care are să vină peste lumea întreagă, ca să încerce pe locuitorii pământului.”

Interpretarea AZŞ spune că Filadelfia va fi păzită în ceasul ispitei datorită faptului că toţi cei din Filadelfia vor fi morţi. Biserica Filadelfia nu va dispărea pentru a fi scutită în ceasul încercării, pentru că ei au păzit cuvântul răbdării Sale. Acest lucru indică evident faptul că Laodicea va trece prin ceasul încercării şi va fi curăţată.

Însă, în fraza „...te voi păzi...” termenul „păzi” traduce originalul „tere” care înseamnă „a păzi de pierdere sau rănire prin ocrotire activă”. Acelaşi cuvânt şi o idee similară apare în Ioan 17:15 unde Isus spune: „Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzeşti de cel rău”. Cuvântul nu sugerează că ei vor fi luaţi, ci mai degrabă păziţi în timpul încercării. Acest lucru indică faptul că Filadelfia va fi pe pământ în timpul încercării, iar dacă Filadelfia îi reprezintă într-adevăr pe cei 144.000, atunci acesta trebuie să fie înţelesul versetului care spune că Filadelfia va fi păzită în ceasul încercării. În Apocalipsa 7:14 scrie despre cei 144.000: „Aceştia vin din necazul cel mare”. Filadelfia este păzită în ceasul încercării, cei 144.000 vin din necazul cel mare. Este vorba de aceeaşi grupă.

Sinagoga lui Satan

Să cercetăm încă o dovadă din „Scrierile lui Ellen White”. Am citit la pagina 15 din „Scrieri Timpurii”, locul în care Ellen White spune că cei 144.000 sunt cei la picioarele cărora se va închina sinagoga lui Satan. Apocalipsa 3:9 spune că ei se vor închina la picioarele bisericii Filadelfia. În lucrarea „Un cuvânt către turma cea mică” la pagina 12, Ellen White i-a scris următoarele fratelui Eli Curtis, care a sugerat faptul că sinagoga lui Satan, care se închină la picioarele sfinţilor, va fi în final mântuită:

„Tu crezi că cei care s-au închinat la picioarele sfinţilor (Apocalipsa 3:9) vor fi în final mântuiţi. Aici văd diferit de tine; căci Dumnezeu mi-a arătat că această clasă erau preţinşi adventiştii care au căzut şi care „răstignesc din nou pentru ei, pe Fiul lui Dumnezeu, şi-L dau să fie batjocorit”. Iar în „ceasul încercării”, care vine în viitor pentru a arăta caracterul fiecăruia, ei vor şti că sunt pierduţi pentru totdeauna; şi, copleşiţi de un spirit chinuit, se vor pleca la picioarele sfinţilor”.

În acest scurt pasaj sunt câteva puncte uimitoare. În primul rând, ea afirmă că aceşti oameni sunt preţinşi adventiştii. Acum, aşa cum putem vedea, acest pasaj se aplică ceasului încercării, marelui test final care va veni. În viitor faţă de zilele în care a trăit Ellen White, în viitor faţă de zilele noastre, este un ceas al încercării care va pune la probă întreaga omenire. Nu a venit încă, cu toate că este aproape. Ellen White aplică această profeţie bisericii Filadelfia din acel timp, şi spune că aceştia care se închină la picioarele sfinţilor sunt preţinşi adventiştii.

În zilele noastre este clar că nu există decât un singur grup de oameni la care ne putem referi cu numele de „adventiştii”. În zilele lui Ellen White uneori era vorba despre adventiştii de ziua întâi, despre cei care au părăsit mişcarea adventă, dar în zilele noastre nu poate fi vorba decât despre adventiştii de ziua a şaptea. Ea spune că aceştia sunt preţinşi adventiştii. Ceea ce este interesant este faptul că Isus afirmă că „Ei spun că sunt evrei şi nu sunt”. Aceasta este cea mai uluitoare afirmaţie pentru că exact aşa se comportă denomi-na-ţiunea AZŞ. Lor le place foarte mult să spună „Noi suntem rămăşiţa poporului lui Dumnezeu”. Aceasta este aproape un citat din spusele evreilor. Ei credeau că sunt poporul lui Dumnezeu. „Noi suntem sămânţa lui Avraam!” era una din pretenţiile lor favorite. Cu greu mai găseşti pe cineva în lume care să aibă pretenţii atât de exclusive ca adventiştii de ziua a şaptea. Cele două citate de mai sus din Review ilustrează foarte bine acest lucru.

Ei spun că sunt evrei, dar Isus spune că nu sunt, ci că ei mint şi este remarcabil modul în care El îi identifică. Ei sunt în realitate sinagoga lui Satan. Acestea sunt cuvinte înspăimântătoare pe care nu ar trebui să le rostim dacă

Domnul Însuși nu le-a rostit. Acesta este modul în care Dumnezeu îi privește pe mulți preinși adventiști? Ar trebui să ne asigurăm că suntem de partea lui Dumnezeu.

Acest ceas al încercării pe parcursul căruia Filadelfia va fi păzită și în care preinșii adventiști de ziua a șaptea se vor închina la picioarele celor 144.000 este încă în viitor. Așadar, vedem clar faptul că Biblia spune că nu Laodicea reprezintă poporul lui Dumnezeu din timpul sfârșitului, ci Filadelfia, care este biserica lui Dumnezeu de la sfârșit. Este de asemenea foarte clar faptul că pentru a face parte din Filadelfia trebuie să ai același spirit, aceleași învățături și aceeași atitudine ca ale acelor de la începutul Filadelfiei. Așadar, frați și surori, întrebarea este: ai tu același spirit ca al celor din Filadelfia? Crezi tu aceleași lucruri ca și cei din Filadelfia? Acestea sunt întrebări la care am face bine să ne gândim.

O biserică pierdută

În final, aș dori să citez două fragmente scrise de Ellen White. Ea a făcut multe afirmații referitor la biserica Laodicea, dar aș dori să citez două dintre ele care cred că însumează atitudinea pe care ea a avut-o față de Laodicea. Nu cred că cineva mai poate simți aceeași siguranță în atitudinea „Eu sunt un laodicean!” după ce va citi aceste afirmații.

„Biserica este într-o stare laodiceană; prezența lui Dumnezeu nu este în mijlocul ei.” (Manuscrisul 156, 1898).

Așadar, vedem foarte clar faptul că dacă un popor este laodicean, prezența lui Dumnezeu nu este acolo. Ce face din ei acest lucru? Cine îi controlează? Cine îi conduce? Cine îi călăuzește dacă prezența lui Dumnezeu nu este în mijlocul lor? Singura speranță este să ieși din biserica laodiceană! Atât timp cât ești în acea stare, prezența lui Dumnezeu nu este în mijlocul tău. Dar este uluitor faptul că adventiștii au devenit mândri de starea lor laodiceană. Într-un alt paragraf din R&H 19 August 1890, ea spune: „Starea bisericii reprezentată prin fecioarele neînțelepte mai este numită și starea laodiceană”.

Întrebarea este următoarea: vor intra vreodată fecioarele neînțelepte în Împărăție? Niciodată! Cele înțelepte vor intra, dar nu și cele neînțelepte!

Aceste afirmații clarifică faptul că Laodicea nu va fi mântuită niciodată și că cei care fac parte din ea vor fi pierduți. Dacă tu și cu mine dorim să fim mântuiți, trebuie să ieșim din Laodicea și trebuie să mergem printre fecioarele înțelepte, acea biserică ce va fi mântuită.

Trebuie să studiem mai mult și cu mai multă atenție subiectul celor șapte biserici. Aspectul pozitiv pentru cei care sunt Laodicea este că Isus le spune: „Pocăiește-te; cumpără de la Mine aur curățit prin foc!” Dacă un laodicean se pocăiește, înseamnă că nu mai rămâne laodicean și se mută în Filadelfia.

Mă rog ca toți cei care citesc articol să fie printre copiii lui Dumnezeu din ultimele zile, Filadelfia.

David Clayton, Februarie 2002

Panorama creației

Cap. 5

Presiune optimă și lumină roz

În capitolul anterior, v-am împărtășit informații despre câteva caracteristici ale lumii de dinainte de potop. Am făcut referire în mod deosebit la firmament (boltă), care era suspendat la aproximativ 18 kilometri deasupra Pământului în zilele lui Noe. Firmamentul era compus dintr-un strat de apă care avea probabil între 3 și 6 metri grosime, și care era întins pe toată suprafața Pământului.

În multe culturi există relatări, descoperite de arheologi, care se referă la o perioadă de timp din trecut în care cerul „atârna jos”. Oricum, relatarea biblică oferă o explicație de departe mult mai bună: firmamentul.

Așa cum am observat deja, acest acoperiș nu putea fi un nor sau apă în formă de vapori. Dacă nu urmărim cu atenție descrierea biblică a mediului, scopul firmamentului nu își află rostul.

Am observat, de asemenea, în capitolul anterior că, în cercetările întreprinse în vederea bombei cu hidrogen,

fizicienii de la Laboratoarele Naționale Lawrence Livermore au luat elementul hidrogenului (un element al apei) și l-au comprimat la temperaturi foarte scăzute. Atunci când presiunea a ajuns la un punct sub presiunea specifică de creare a diamantului, hidrogenul a preluat caracteristici aproape metalice: superconductiv, transparent, asemănător fibrei optice, feromagnetic și cristalin în formă. Acest lucru este uimitor deoarece relatarea biblică afirmă că Dumnezeu a făcut firmamentul în cea de-a doua zi a creației. Termenul ebraic pentru firmament este *raqia*, care înseamnă a presa sau a bate împreună în straturi subțiri de metal. Aceasta este explicația modului în care bolta sau arca cerurilor a fost formată și întinsă împrejurul Pământului în straturi subțiri de metal. Descrierea metalică a firmamentului oferită în Geneza, ne-a încurcat timp de mulți ani în cadrul cercetării științifice asupra creației pe care o făceam. Dar atunci când am învățat să luăm literal relatarea biblică, așa cum Dumnezeu a intenționat, am descoperit faptul că unul din elementele din apă (hidrogenul) devine compact sub forma unor zăbrele cristaline. Sub o astfel de transformare presurizată, hidrogenul din apă preia caracteristicile descrise de relatarea biblică a creațiunii.

În Geneza 1:16 suntem informați că luminătorul cel mare trebuia să stăpânească ziua, în timp ce luminătorul cel mic trebuia să stăpânească noaptea. Transferul luminii, prin efectul de fibră optică, presupunea faptul că penetrarea mai mare din timpul zilei producea umbre variate de roz, iar luminătorul mai mic din timpul nopții producea o umbră mai adâncă de roz, în plus față de lună.

Biologii au descoperit că cel mai rapid proces de creștere la plante este încurajat de lumina roz. Investigații ulterioare au relevat faptul că lumina roz este cea care impulsionează în mod optim creșterea celulelor din plante. Nu este de mirare că, în rândul fosilelor, găsim mușchi giganti numiți *Lepidodendroni*. În zilele noastre, corespondenții acestora sunt mușchii *Licopsid* care ajung la o înălțime de maximum 40 centimetri. Dar în înregistrările fosilelor, aceeași varietate de mușchi ajungeau la o înălțime de 30 metri. Un factor care a contribuit la dimensiunile enorme ale plantelor dinaintea potopului era hidrogenul energizat din firmament care transmitea lumina roz.

Dimensiunea enormă a plantelor din lumea antedeluviană a determinat dimensiunea anumitor animale, ca de exemplu dinozaurii. În ziua a șasea, ultimele specii de animale au fost create, și pentru a păstra echilibrul vegetației, a fost nevoie de asemenea devoratori ai unor plante de astfel de dimensiuni. După potop, declinul în mărimea și abundența plantelor, nu i-a putut susține pe dinozauri pentru mult timp. Chiar și elefanții din Africa de astăzi sunt în pericol datorită lipsei vegetației care i-ar putea susține. Reducerea parțială a presiunii în atmosferă a jucat un rol și mai important în decesul dinozaurilor.

În lumea de după potop, lumina avea cea mai scăzută nuanță de roz la amiază datorită unghiului luminii care trecea prin firmament. Dar, la fel de important, imaginați-vă firmamentul – acest balon dublu de apă cristalizată – și efectul pe care îl avea asupra presiunii atmosferice. Presiunea atmosferică a fost mai mare decât cea de astăzi. Cercetători ca Dr. Henry Voss de la Universitatea din Illinois, au putut să aproximeze greutatea atomică a unei asemenea bolți. Bolta cristalină acționa asemenea unui capac asupra atmosferei. Presiunea atmosferică de astăzi la nivelul mării este de 760 mm coloană de mercur (sursa http://74.125.77.132/search?q=cache:qyGXc7k4mJcJ:ro.wikipedia.org/wiki/Presiune_atmosferic%C4%83+presiunea+atmosferica+nivelul+marii&hl=ro&ct=clnk&cd=1&gl=ro&client=firefox-a). Înainte de potop, presiunea aerului trebuie să fi fost de două ori mai mare decât cea de astăzi.

Evident, presiunea crescută a aerului dinaintea potopului a avut un mai mare efect asupra vieții plantelor și animalelor decât o are astăzi. Proporția oxigenului în atmosferă ar fi fost de 30%, comparată cu 21% astăzi. Unii cercetători au concluzionat că, datorită condițiilor atmosferice dinaintea potopului care deținea o cantitate mare de oxigen, omul ar fi putut să alerge până la 336 kilometri fără a obosi. În cursul experimentelor din camera medicală hiperbarică, s-a descoperit faptul că în aceste circumstanțe, o rană deschisă s-ar fi vindecat peste noapte. De aceea, se poate înțelege motivul pentru care omul putea trăi câteva sute de ani, chiar și după cădere, în această lume de dinaintea potopului. Presiunea atmosferică mai mare și oxigen mai mult în atmosferă determină o viață mai lungă.

Un alt factor din mediul dinaintea potopului, factor care juca un rol în favoarea omului, era radiația solară mai mică. Bolta de deasupra Pământului acționa asemenea unui filtru pentru a bloca majoritatea radiațiilor de undă scurtă. Aceste radiații îi cauzează omului foarte multe probleme astăzi. Nivelul radiațiilor ultraviolete a ajuns la cote alarmante. Agenția pentru Protecția Mediului a anunțat că, în câțiva zeci de ani, una din trei persoane va muri

de cancer datorită creșterii radiațiilor ultraviolete. Dar înainte de potop, aproape toată cantitate de radiații a fost filtrată prin această boltă de apă.

Astăzi, datorită radiațiilor solare dăunătoare, omul are probleme de ordin genetic, cancer și alte probleme de sănătate care îi scurtează durata vieții. De asemenea, există anumiți microbi și germeni de boală care nu ar fi putut trăi în atmosfera de dinainte de potop, dar care pot supraviețui într-o atmosferă în care nivelul oxigenului este mai scăzut. În plus, în fiecare dimineață exista un nor care ajuta la oxigenarea întregii mase de apă. Mai mult oxigen în apă justifică balene mari, rechini mari și forme marine de viață nautile care erau uriașe în mărime. Înregistrarea fosilelor aduce dovezi despre existența unor asemenea creaturi, dar fără mai mult oxigen în apele de astăzi, ele nu ar fi putut trăi în oceanele, mările și râurile de azi. Teoria evoluției nu are un răspuns la modul în care asemenea monștri marini au trăit, dar modelul creației aduce un răspuns la această problemă.

Înainte de potop, omul era așezat într-un mediu perfect. Mediul acvatic, fiind energizat, ocrotea o mulțime de pești și de forme marine de viață de diferite mărimi și soiuri. Filtrarea radiațiilor ultraviolete permitea plantelor să crească din abundență la dimensiuni enorme. O caracteristică benefică în plus era mai mult oxigen în atmosferă, și cu o mai mare asimilare de oxigen din aer, omul era cu 20% mai mare decât astăzi. Adam și Noe aveau probabil 2,1 metri în înălțime, și au existat și alții care erau și mai înalți. În capitolul șase din Geneza, citim că, înainte de potop, pe Pământ trăiau giganți. La Glen Rose, Texas, am excavat câteva urme de picioare ale acestor giganți. Urmele picioarelor lor au fost păstrate cum ei au pășit pe sedimentul de noroi în primele faze ale potopului.

Contextul mediului dinaintea potopului oferea întreaga viabilitate genetică pentru toate formele de viață. Spre exemplu, libelula de astăzi – care este un elicopter superior – are o anvergură care nu depășește 15 centimetri. Dar descoperirile fosilelor au scos la iveală libelule care aveau până la 90 centimetri. Trebuie să existe o explicație a faptului că, într-un anumit punct în timp, libelulele creșteau până la asemenea dimensiuni gigantice. Cu siguranță că acest lucru necesita o concentrație mai mare a oxigenului. Condițiile în care trăiau asemenea forme monstruoase de viață, chiar și în lumea insectelor, obligă, din punct de vedere științific, la existența unei asemenea bolti deasupra Pământului. Pentru a oferi atât de mult oxigen pentru formele animale de viață care erau de câteva ori mai mari decât cele de astăzi, oxigenul trebuie să se fi apropiat de nivelul toxicității în cazul în care presiunea atmosferică nu era mai mare. Din nou, asemenea condiții atmosferice nu pot fi explicate decât în termenii unui firmament. De aceea, trebuie să urmărim exact relatarea biblică a creației, sau, dacă nu, lanțul mediului se rupe în părți separate.

Cea mai mare presiune atmosferică, având aproximativ 30% oxigen, ar fi creat condiții optime. Astfel, libelulele au crescut la mărimea necesară pentru a avea o anvergură a aripilor de 90 centimetri.

Să considerăm un alt exemplu. În vestul Texasului a fost descoperit un pterodactil fosilizat, o reptilă zburătoare, cu o anvergură a aripilor de 1,3 metri. Nu este nicio cale prin care acest dinozaur zburător (cum mai este numit) să fi putut zbura în condițiile prezentei presiuni atmosferice. Dar, în condițiile unei presiuni de aproximativ 32 pounds per square inch, acest pterodactil zburător ar fi avut o zi plină de evenimente.

Investigațiile științifice afirmă despre un timp din trecut în care formele de viață necesitau o presiune atmosferică și o filtrare a radiației ultraviolete mai mari, așa cum relatarea biblică o prezintă în mod clar. În toate anele cercetărilor investigative, numai relatarea biblică oferă mecanismul necesar pentru a face acest lucru posibil. Numai o boltă de apă sub formă de vaporii nu poate să ofere o explicație completă și necesară. Vaporii de apă sfârșesc în vârtejuri și cercuri spirale de energie, dar având o lume energizată de un firmament compus din hidrogen comprimat ținut în loc de un strat de apă cristalizată care ar fi păstrat temperatura la un nivel constant, ar fi rezultat toate elementele necesare.

În examinarea materialelor superconductive, NASA a descoperit că, atunci când sunt apropiate de un magnet, liniile forței generate în cursul energiei electromagnetice, susțin materialele în loc, fie sub sau deasupra acestuia. Cu alte cuvinte, cercetătorii nu au fost capabili de a descoperi un mecanism care să susțină o boltă, decât în cazul în care cea boltă de apă deține exact ceea ce relatarea biblică descrie în mod clar: o bază solidă, metalică, superconductivă. Hidrogenul poate fi o astfel de bază în aceste circumstanțe, și cu un flux liber de electroni, s-ar fi putut susține deasupra magnetului dipol al Pământului. Toate legile fizice cunoscute în cercetare, arată că acesta s-ar fi susținut deasupra Pământului, și ar fi stat acolo până când temperaturi mai ridicate i-ar fi slăbit limitele, așa cum vom discuta mai târziu.

Capsulat, dovada mediului lumii dinaintea potopului arăta astfel: o boltă superconductivă de hidrogen compresat într-o formă aproape metalică era așezată deasupra și dedesubt în apă cristalină. Stelele străluceau de la distanță, o caracteristică uimitoare a lumii dinaintea potopului. Stelele au culori, iar relatarea biblică afirmă că Dumnezeu a așezat stelele în firmament. Cei din vechime au descris firmamentul ca fiind o boltă deasupra Pământului, iar stelele erau așezate în această boltă. Nu aceasta este ceea ce relatarea biblică ne spune. Relatarea biblică afirmă foarte clar faptul că Dumnezeu „a așezat” stelele în firmament, asemenea unui bijutier care intensifică strălucirea unui diamant așezându-l pe o catifea neagră. Cuvântul „așeza” este luat din termenul ebraic *nathan*; acesta înseamnă „a adăuga și produce”. Cu alte cuvinte, stelele nu sunt așezate fizic în firmament, deoarece ele se găsesc la mari distanțe depărtare. Dar, lumina stelelor penetrând firmamentul, există un puternic câmp magnetic în mijloc; acesta este superconductiv fără nicio rezistență față de curgerea electronilor. De fiecare parte există un câmp electromagnetic încărcat mai puțin în formația de apă cristalină. Ceea ce se găsește în forma presurizată de fiecare parte, este un foto-multiplicator. Fiecare foton de lumină care lovește această configurație este multiplicat de zece ori datorită interacțiunii din atomi. De partea Pământului, stelele erau văzute având de zece ori mai mulți fotoni decât lumina care ajungea la suprafața bolții. Înainte de potop, stelele erau văzute de oameni ca fiind de trei ori mai strălucitoare decât astăzi. Cu alte cuvinte, în firmament, Dumnezeu a așezat stelele, sau a adăugat și a produs dimensiunile lor în deplină culoare.

NASA a descoperit că, atunci când este folosit un filtru roșu în spațiu, stele apar într-o culoare minunată. Acest lucru este uimitor, pentru că Dumnezeu a așezat corpurile stelare în spațiu pentru a fi semne pentru zile, luni și ani. Înțelegem că, prin observarea rotației Pământului în legătură cu mișcarea soarelui, a lunii și a altor corpuri cerești, putem cunoaște timpul. Dar acum putem înțelege lucrul acesta cu intensificarea luminii, iar cei dinaintea potopului puteau, datorită configurației stelelor, să spună oricând timpul. Ei nu aveau nevoie de un Rolex; aveau ceva mult mai bun.

Înainte de potop, locuitorii Pământului nu au văzut niciodată întunericul total. Cercetările au indicat faptul că temperatura a fost de aproximativ 22 grade Celsius în timpul nopții și de aproximativ 25 de grade Celsius în timpul zilei. Imaginați-vă omul superior într-un mediu perfect, o hrană perfectă având toți nutrienții, nicio radiație dăunătoare din spațiu, iar microbii responsabili de boli ținuți în frâu. Lumea dinaintea potopului era, așa cum o înțelegem astăzi, paradisul.

Modelul creației orchestrate dovedește că există un Proiectant, și că toate lucrurile pe care le-a proiectat satisfăceau nevoile unei creaturi speciale, făcută după chipul Său, creatura pe care o numim om.

Dr. Carl E. Baugh

Cuprins

1. Odihna care rămâne	Pag. 1
2. A avut Dumnezeu un Fiu de dat?	Pag. 6
3. Filadelfia sau Laodicea?	Pag. 16
4. Panorama creației cap. 5	Pag. 29

Scopul revistei „Divina Vindecare” este acela de a-i motiva pe cititori să se dedice fără nici o rezervă lucrării de pregătire personală pentru revenirea Domnului Isus Hristos și de a duce ultima solie la orice seminție, orice limbă, orice norod și orice neam. Revista „Divina Vindecare” este tipărită lunar și este trimisă gratuit oricui dorește s-o primească. Pentru orice informații și alte materiale, vă rugăm să ne contactați la

Redacția „Divina Vindecare”

Loc. Balșa nr. 139 jud. Hunedoara cod 337015

Tel. 0742248883 sau 0254648102

divinavindecare@gmail.com

www.divinavindecare.ro